

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D. a Mgr. Václava Trajera v právní věci **žalobkyně: A. H.**, nar. „X“, bytem „X“, zastoupené JUDr. Pavlem Pfajfrem, advokátem, se sídlem v Ohrazenicích č. p. 119, PSČ 511 01, **proti žalovanému: Generálnímu finančnímu ředitelství**, se sídlem v Praze 1, ul. Lazarská č. p. 7, PSČ 117 22, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 12. 2012, č. j. 49204/12-3410-050230,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobkyně advokátovi JUDr. Pavlu Pfajfroví **s e p ř i z n á v á o d m ě n a** za zastupování žalobkyně a náhrada hotových výdajů v částce **13.404,-Kč**, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou ze dne 6. 3. 2013, která byla téhož dne telefaxem doručena Městskému soudu v Praze, jenž ji postoupil k vyřízení Krajskému soudu v Ústí nad Labem, jakožto soudu místně příslušnému, domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 12. 2012, č. j. 49204/12-3410-050230, nebo vyslovení jeho nicotnosti. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti opravnému usnesení Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 18. 9. 2012, č. j. 10126/12-1500-507486, kterým byly opraveny zřejmé

nesprávnosti písemného vyhotovení usnesení Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 19. 6. 2012, č. j. 6070/12-1500-507486. Současně se žalobkyně domáhala, aby bylo zrušeno i příslušné opravné usnesení Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 18. 9. 2012, anebo aby byla vyslovena jeho nicotnost.

Ve stručné žalobě žalobkyně jednak namítla, že žalovaný své rozhodnutí ze dne 21. 12. 2012 vydal před tím, než měla žalobkyně možnost řádně se seznámit s jeho podklady, na základě nichž bylo vydáno.

A za druhé žalobkyně namítla, že žalovaný v tomto rozhodnutí odkazoval na ustanovení zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), jehož užití bylo a je v příkrém rozporu s ust. § 262 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“).

V návaznosti na to pak žalobkyně požadovala, aby soud zrušil žalobou napadené rozhodnutí ze dne 21. 12. 2012 i jemu předcházející opravné usnesení ze dne 18. 9. 2012 dle ust. § 76 odst. 1 písm. a), písm. b) a písm. c) event. dle ust. § 76 odst. 1, odst. 2, odst. 3, odst. 4, odst. 5 a odst. 6 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), nebo aby u obou rozhodnutí soud vyslovil nicotnost dle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s.

Žalovaný na výzvu soudu zaslal spolu se správním spisem stručné písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost.

K věci uvedl, že neshledává žalobou napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů či pro nesrozumitelnost dle ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. V reakci na porušení ust. § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. pak žalovaný poznamenal, že skutkový stav vzatý za základ rozhodnutí je plně v souladu se spisovým materiálem. Dále žalovaný podotkl, že ze strany správního orgánu nedošlo ani k porušení ustanovení řízení před správním orgánem, které by mohlo mít za následek nezákonnost rozhodnutí v této věci ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Žalovaný má rovněž za to, že žalobou napadené rozhodnutí netrpí vadami ve smyslu ust. § 76 odst. 2 s. ř. s., a proto není možné vyslovit jeho nicotnost. Závěrem žalovaný vyjádřil přesvědčení, že napravením zřejmé chyby v psaní nemůže dojít k poškození žalobkyně, a to i s ohledem na názor žalovaného vyslovený v jeho rozhodnutí ze dne 5. 10. 2012, č. j. 36316/12-3410-050230, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti usnesení Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 19. 6. 2012, č. j. 6070/12-1500-507486, o odložení věci, o tom, že i přes dotýcnou písařskou chybu byla specifikace části podání označena nezaměnitelným způsobem.

Při ústním jednání před soudem konaném dne 8. 4. 2015 ustanovený právní zástupce žalobkyně nejprve na základě pokynu žalobkyně navrhl, aby soud kvalifikovanou výzvou žalobkyni vyzval k doplnění jejích žalobních tvrzení a také k doplnění důkazních prostředků na podporu těchto tvrzení a vedle toho, aby ji také vyzval k plnění dalších procesních povinností. Dále uvedl, že trvá na tom, že žalovaný vydal rozhodnutí, aniž by se žalobkyně mohla seznámit před jeho vydáním s jeho podklady, a také trvá na tom, že žalovaný chybně aplikoval na daný případ správní řád s ohledem na jednoznačnou dikci ust. § 262 daňového řádu. K tomu doplnil, že klíčový pro daný případ je hromadný předpis správce daně k dani z nemovitostí za rok 2010, který žalobkyně považuje za nicotný. Pokud je nicotný tento hromadný předpis, pak z logiky věci musí být nicotná i všechna na něj navazující rozhodnutí. Z tohoto důvodu je žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející rozhodnutí nicotné.

Pokud by soud neshledal nicotnost, tak tato rozhodnutí jsou nezákonná, když žalobkyně podávala žalobu proti hromadnému předpisu k dani z nemovitostí za rok 2010 k finančnímu orgánu krátce po novele s.ř. s., která výrazně změnila zaběhlou praxi podávání žalob i prostřednictvím správních orgánů. Proto daná žaloba z roku 2012 měla být finančním ředitelstvím vzata v potaz a postoupena příslušnému soudu k vyřízení a neměla být odmítnuta postupem dle správního řádu, neboť tímto byl žalobkyni nepřipustně odepřen přístup k soudu. K nicotnosti hromadného předpisu k dani z nemovitostí za rok 2010 právní zástupce žalobkyně doplnil, že žalobkyně se domnívá, že hromadný předpis z roku 2010 je nicotný proto, že finanční úřad při vyměření daně nevzal v potaz, že žalobkyně dotyčné nemovitosti nabyla na základě smlouvy o prodeji části podniku Středisko chovu dojníc Rokytnice nad Jizerou. Tím žalobkyně nabyla komplexně majetek jako podnik, který odpovídá kolaudačnímu rozhodnutí ze dne 11. 10. 1991, č. j. Výst. 867/89-332/3, vydaném Městským úřadem v Rokytnici nad Jizerou, stavební úřad. Podle názoru žalobkyně měl finanční úřad přerušit řízení do doby, než bude zapsán v katastru nemovitostí celý podnik, tedy všechny jeho pozemky a stavby v rozsahu kolaudačního rozhodnutí, a neměl vyměřovat daň z nemovitostí pouze z části nemovitostí zapsaných v katastru nemovitostí, případně měl učinit kroky ve vztahu k pozemkovému fondu, aby ten celou záležitost zápisu smlouvy dal do pořádku; do té doby neměl provést vyměření. Finanční úřad nad rámec svých povinností nebyl oprávněn podnik, který zakoupila žalobkyně, stavebně technicky rozdělit v rozporu s kolaudací, to neměl v kompetenci, když tuto kompetenci měl pouze stavební úřad. Finanční úřad ani nepřihlédl k tomu, že ve výpisech z obchodního rejstříku příslušného státního statku a jeho nástupců nebyl poznamenán přechod práv a povinností z privatizace. Na podporu všech těchto tvrzení právní zástupce žalobkyně předložil soudu k založení do spisu tyto listiny: smlouvu o prodeji podniku (části podniku) č. 380/95; dále výpis z katastru nemovitostí k datu 7. 4. 2015, k. ú. Horní Rokytnice nad Jizerou LV 1985; dále úplný výpis z obchodního rejstříku k 24. 2. 2001 ve vztahu k privatizovanému podniku, a to Statek Rokytnice, státní podnik, a jeho nástupcům (úplné výpisy z obchodního rejstříku k 25. 2. 2001 – Státní statek Krkonoše, k 25. 2. 2001 – Statek Kovársko, státní podnik, k 25. 2. 2001 – Státní statek Smiřice, nositel řádu práce); dále dopis Ing. J. H. ze dne 24. 6. 2006 adresovaný Městskému úřadu v Rokytnici nad Jizerou, stavební úřad; dále plánec z katastrální mapy daných nemovitostí; dále prohlášení ředitele státního statku ve Vysokém nad Jizerou ze dne 6. 6. 1984; dále zápis o předání a převzetí věcí zahrnutých do majetku ze dne 31. 8. 1995 ve vztahu ke smlouvě o prodeji podniku č. 380/1995, dále dopis Katastrálního úřadu v Semilech, pracoviště Jilemnice ze dne 9. 10. 1995 a dále urgenci Pozemkového fondu České republiky ze dne 6. 2. 1996. Ohledně všech těchto listin pak právní zástupce žalobkyně navrhl, aby soud jimi provedl dokazování. Vedle toho navrhl, aby soud provedl dokazování i výsledkem paní H. P., vedoucí stavebního úřadu v Rokytnici nad Jizerou, dále i výsledkem J. H. a Ing. J. H., kteří koupili dotyčné nemovitosti spolu se žalobkyní. Dále navrhl, aby si soud vyžádal vyjádření od Katastrálního úřadu pro Liberecký kraj, katastrální pracoviště Semily, zda byla zapsána smlouva o prodeji části podniku v celém rozsahu v katastru nemovitostí v roce 2010, a pokud ne, na koho byly zbývající nemovitosti areálu převedeny a zapsány. Také navrhl, aby si soud vyžádal od Městského úřadu v Rokytnici nad Jizerou, stavební úřad, kolaudační rozhodnutí ze dne 11. 10. 1991, č. j. Výst. 867/89-332/3, které se týká areálu, který byl koupen na základě smlouvy o prodeji části podniku č. 380/1995. Dále právní zástupce žalobkyně uvedl, že soud by se měl zabývat tím, zda v daném případě bylo možné o chybě v datu narození vydávat opravné usnesení v režimu správního řádu, když chyba by mohla způsobovat nicotnost, neboť účinky příslušných rozhodnutí by se týkaly neexistující fyzické osoby.

Pověřený pracovník žalovaného při témže ústním jednání před soudem nadále navrhoval zamítnutí žaloby pro nedůvodnost. Dále uvedl, že žalobkyně opožděně, a tudíž nepřipustně ve smyslu s. ř. s., namítá nicotnost rozhodnutí, která nejsou předmětem daného řízení. Vedle toho vyjádřil přesvědčení, že žalobkyně byla v rozhodnutích dostatečně specifikována i bez ohledu na její datum narození.

Již výše bylo uvedeno, že žaloba směřuje proti rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítavě rozhodnuto o odvolání proti opravnému usnesení finančního ředitelství vydanému dle ust. § 70 správního řádu. Před přikročením k meritornímu projednání se soud zabýval tím, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že jsou splněny všechny.

Z hlediska splnění podmínek řízení soud předně soud uvádí, že žaloba byla nejenže podána v zákonem stanovené lhůtě, nýbrž i obsahovala dvě konkrétní žalobní námitky srozumitelně formulované, a proto soud po jejím obdržení neshledal potřebu z úřední povinnosti ve smyslu ust. § 37 odst. 5 věty první v návaznosti na ust. § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. vydávat kvalifikovanou výzvu k doplnění žalobních tvrzení. V daném případě nebylo zapotřebí žalobkyni vyzývat ani k doplnění důkazních prostředků na podporu žalobních tvrzení, když při posouzení obou námitek bylo možné bez dalšího vycházet z obsahu správního spisu, který k výzvě soudu předložil žalovaný. Dále soud uvádí, že v předmětné věci po podání žaloby soud směrem k žalobkyni přikročil k vydání hned tří kvalifikovaných výzev k plnění jejích procesních povinností, když dvěma výzvami žalobkyni vyzval, aby uhradila soudní poplatky za podání žaloby a za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě, a třetí výzvou byla žalobkyně vyzvána k náležitému doložení svých osobních a majetkových poměrů v souvislosti s její žádostí o osvobození od soudního poplatku a ustanovení advokáta pro toto soudní řízení. Nutnost plnit další procesní povinnosti ze strany žalobkyně soud neshledal. Pro vyhodnocení splnění všech podmínek řízení bylo podstatné i zjištění soudu, že žaloba směřuje proti rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., jelikož opravné usnesení má hmotněprávní účinky a zároveň došlo i před podáním žaloby ze strany žalobkyně k vyčerpání řádných opravných prostředků, což odpovídá závěrům vysloveným v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2009, č. j. 1 As 112/2008 – 56, který je dostupný na www.nssoud.cz.

Napadené rozhodnutí soud tedy meritorně přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky soud nezjistil, jak rozvede detailně níže.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že žaloba není v daném případě naprosto důvodná.

V předmětné věci žalobkyně neopodstatněně namítala, že žalovaný ve svém rozhodnutí odkazoval na ustanovení správního řádu, což mělo být dle žalobkyně v příkrém

rozporu s ust. § 262 daňového řádu. Je tomu tak s ohledem na dikci ust. § 262 daňového řádu, které stanovuje, že při správě daní se správní řád nepoužije. Jinými slovy to znamená, že pokud finanční orgány, kterými zajisté jsou i Finanční ředitelství v Ústí nad Labem a žalované Generální finanční ředitelství, v rámci své úřední činnosti vykonávají správu daní, tak je vyloučena aplikace správního řádu a postupuje se dle daňového řádu, a pokud finanční orgány v rámci své úřední činnosti nevykonávají správu daní, tak je naproti tomu vyloučena aplikace daňového řádu a namísto toho finanční orgány postupují dle správního řádu. Tato zákonná úprava je odrazem toho, že daňové řízení je svou povahou zvláštním druhem správního řízení.

V daném případě je zjevné, že žalovaný v rámci své úřední činnosti, která byla završena vydáním žalobou napadeného rozhodnutí, nevykonával správu daní, když správu daní v rámci své úřední činnosti ani nevykonávalo v první instanci Finanční ředitelství v Ústí nad Labem. Žalobkyně by měla vzít v potaz fakt, že opravné usnesení ze dne 18. 9. 2012 finanční ředitelství vydalo v souvislosti s jejím podáním ze dne 12. 5. 2012, které mu bylo doručeno dne 16. 5. 2012 a které mj. obsahovalo část označenou jako „žaloba proti rozhodnutí podle § 65 s. ř. s.“. V této části pak finanční ředitelství dotyčné podání žalobkyně odložilo, a to usnesením ze dne 19. 6. 2012, č. j. 6070/12-1500-507486, ve smyslu ust. § 43 odst. 1 písm. b) správního řádu. Postup finančního ředitelství dle správního řádu namísto daňového řádu byl přitom zcela správný, když finanční úřad v rámci své úřední činnosti neřešil správu daní, nýbrž podání žalobkyně v části obsahující správní žalobu. K vyřízení dotyčné správní žaloby ovšem finanční ředitelství nemělo pravomoc, když ta náleží výlučně soudům v rámci správního soudnictví. Zároveň je třeba uvést, že v důsledku novely s. ř. s. účinné od 1. 1. 2012 byla finančnímu ředitelství odňata povinnost předat dotyčnou žalobu příslušnému správnímu soudu k jejímu projednání, když počínaje 1. 1. 2012 s. ř. s. již neumožňuje žalobcům podávat správní žaloby prostřednictvím správních orgánů. Na vzniklou situaci dopadalo kogentní ust. § 43 odst. 1 písm. b) správního řádu, které bylo finanční ředitelství povinno bez dalšího respektovat, když nemohlo zůstat nečinné po obdržení podání žalobkyně v části obsahující správní žalobu, a které výslovně zakotvuje, že bylo-li učiněno podání, k jehož vyřízení není věcně příslušný žádný správní orgán, tak správní orgán, jenž přijal toto podání, věc usnesením odloží. Přesně to finanční ředitelství učinilo výše citovaným usnesením ze dne 19. 6. 2012, č. j. 6070/12-1500-507486, o odložení podání žalobkyně ze dne 12. 5. 2012 v části označené jako „žaloba proti rozhodnutí podle § 65 s. ř. s.“.

V této souvislosti je třeba poznamenat, že v dotyčném usnesení ze dne 19. 6. 2012, o odložení podání žalobkyně ze dne 12. 5. 2012 v části označené jako „žaloba proti rozhodnutí podle § 65 s. ř. s.“ se finanční ředitelství dopustilo zjevné písařské chyby ve výroku daného usnesení, když uvedlo nesprávnou číslovku „20“ u dne narození žalobkyně, namísto správné číslovky „26“, jakožto dne narození žalobkyně. Po tomto zjištění této nesprávnosti v datu narození žalobkyně, když ta na nesprávnost důrazně poukazovala v odvolání vůči opravovanému usnesení, finanční ředitelství legitimně přikročilo k opravě výše popsané písařské chyby, a to opět správně postupem dle správního řádu a nikoliv daňového řádu, když vydalo v intencích ust. § 70 správního řádu opravné usnesení ze dne 18. 9. 2012, které bylo potvrzeno žalobou napadeným rozhodnutím a kterým byla provedena oprava data narození žalobkyně v písemném vyhotovení usnesení ze dne 19. 6. 2012 o odložení podání žalobkyně ze dne 12. 5. 2012 v části označené jako „žaloba proti rozhodnutí podle § 65 s. ř. s.“ na správné datum 26. 1. 1955 namísto chybného data 20. 1. 1955. V ust. § 70 správního řádu je mj. stanoveno, že opravu zřejmých nesprávností v písemném vyhotovení rozhodnutí na požádání účastníka nebo z moci úřední usnesením

provede správní orgán, který rozhodnutí vydal. Týká-li se oprava výroku rozhodnutí, vydá o tom správní orgán opravné rozhodnutí, kdy prvním úkonem správního orgánu ve věci opravy je vydání tohoto rozhodnutí. Jelikož opravované usnesení ze dne 19. 6. 2012 o odložení podání žalobkyně ze dne 12. 5. 2012 v části označené jako „žaloba proti rozhodnutí podle § 65 s. ř. s.“ bylo správně vydáno ve smyslu ust. § 43 odst. 1 písm. b) správního řádu, když jeho předmětem nebyla správa daní, jak soud předestřel shora, tak z logiky věci ani na něj navazující opravné usnesení ze dne 18. 9. 2012 o opravě písařské chyby v datu narození žalobkyně v jeho výroku rovněž nemělo za svůj předmět správu daní. Opravné usnesení ze dne 18. 9. 2012 o opravě písařské chyby v datu narození žalobkyně bylo nutnou procesní reakcí finančního ředitelství na zjištěnou písařskou chybu, k níž došlo v rámci jeho úřední činnosti v nedaňové sféře, a proto provedení opravy bylo třeba provést režimu ust. § 70 správního řádu. Finanční ředitelství proto nepochybovalo, pokud o opravě usnesení ze dne 19. 6. 2012 o odložení podání žalobkyně ze dne 12. 5. 2012 v části označené jako „žaloba proti rozhodnutí podle § 65 s. ř. s.“ rozhodovalo dle správního řádu a nikoliv dle daňového řádu. Ze stejných důvodů nepochybil ani žalovaný, když v rámci odvolacího řízení vedeného o opravném usnesení ze dne 18. 9. 2012 o opravě písařské chyby v datu narození žalobkyně postupoval dle správního řádu a nikoliv dle daňového řádu a v žalobou napadeném rozhodnutí odkazoval na správní řád a nikoliv na daňový řád, jak namítala žalobkyně. K žádné kolizi s ust. § 262 daňového řádu v daném případě zjevně nemohlo dojít, neboť v této věci nebylo se žalobkyní vedeno žádné daňové řízení.

Jako neopodstatněnou námitku soud vyhodnotil i námitku žalobkyně, že žalovaný své rozhodnutí ze dne 21. 12. 2012 vydal před tím, než měla možnost řádně se seznámit s jeho podklady, na základě nichž bylo vydáno. Z obsahu správního spisu v tomto směru vyplývá, že žalovaný v rámci odvolacího řízení s ohledem na předmět odvolacího řízení, který se týkal výlučně přezkumu opravného usnesení ze dne 18. 9. 2012 o opravě písařské chyby v datu narození žalobkyně, nikterak nedoplňoval správní spis, neprováděl ve věci dokazování a ve věci rozhodoval tzv. od stolu. Jeho postup byl přitom zcela legitimní a souladný s právní úpravou obsaženou v ust. § 70 správního řádu, když již v první instanci finanční ředitelství po zjištění písařské chyby v usnesení ze dne 19. 6. 2012 mohlo bez dalšího provést opravu dotyčného usnesení, a to neprodleným vydáním opravného usnesení ze dne 18. 9. 2012. Soud směrem k žalobkyni opětovně připomíná, že v ust. § 70 správního řádu je mj. zakotveno, že pokud se týká oprava výroku rozhodnutí, vydá o tom správní orgán opravné rozhodnutí, kdy prvním úkonem správního orgánu ve věci opravy je vydání tohoto rozhodnutí. Sám zákonodárce tak při realizaci opravy výroku správního rozhodnutí nedává prostor pro aplikaci ust. § 36 odst. 3 správního řádu, které obecně stanovuje, že musí být účastníkům řízení před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, ovšem, pokud nestanoví zákon jinak. A právě ust. § 70 správního řádu je speciálním zákonným ustanovením ve vztahu k ust. § 36 odst. 3 téhož zákona, které stanovuje odchylku v procesním postupu správního orgánu před vydáním rozhodnutí.

Pokud žalobkyně bez bližšího zdůvodnění požadovala, aby soud zrušil žalobou napadené rozhodnutí ze dne 21. 12. 2012 i jemu předcházející opravné usnesení ze dne 18. 9. 2012 dle ust. § 76 odst. 1 písm. a), písm. b) a písm. c) event. dle ust. § 76 odst. 1, odst. 2, odst. 3, odst. 4, odst. 5 a odst. 6 s. ř. s., nebo aby u obou rozhodnutí soud vyslovil nicotnost dle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s., tak k tomu soud uvádí, že žádný důvod pro zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 12. 2012 i jemu předcházejícího opravného usnesení finančního ředitelství ze dne 18. 9. 2012 neshledal. Soud rozhodnutí žalovaného i finančního

ředitelství neshledal zatížená vadou ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost či nedostatečné zdůvodnění. Obě rozhodnutí jsou srozumitelná, když z nich lze bezpečně poznat, o čem a jak v nich je rozhodnuto, a zároveň jsou i dostatečně zdůvodněná, takže z nich lze i zřetelně poznat, proč bylo takto jimi rozhodnuto ze strany žalovaného a finančního ředitelství. Taktéž soud neshledal, že by rozhodnutí žalovaného i finančního ředitelství byla zatížená vadou ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., tj. že skutkový stav, který vzaly za základ svých rozhodnutí, je v rozporu se správním spisem či v něm nemá oporu anebo vyžaduje rozsáhlé nebo zásadní doplnění. Skutkový stav ohledně zjištěné písařské chyby byl jednoznačný a byl řádně podchycen ve správním spise. Vedle toho soud neshledal, že by rozhodnutí žalovaného i finančního ředitelství byla zatížená ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., tj. podstatným porušením ustanovení o řízení před správním orgánem, pokud to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, když v dané věci při opravě písařské chyby v usnesení ze dne 19. 6. 2012 bylo žalovaným i finančním ředitelstvím legitimně postupováno dle správního řádu, přičemž nedošlo k porušení ust. § 36 odst. 3 správního řádu, neboť jeho aplikace v předmětné věci nebyla dána díky dikci ust. § 70 téhož zákona a díky nedoplňování spisového materiálu v odvolacím řízení žalovaným.

Jelikož rozhodnutí žalovaného i finančního ředitelství neshledal soud zatížená vadami ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. a), písm. b) a písm. c) s. ř. s., tak s ohledem na to, že nicotnost správního rozhodnutí v sobě zahrnuje vady nejzásadnějšího charakteru, tak ani tato rozhodnutí neshledal nicotnými. Žalobkyně by měla mít na paměti, že při učinění závěru o nicotnosti správního rozhodnutí vydaného v režimu správního řádu je určující legální definice nicotného rozhodnutí, která je obsažena v ust. § 77 správního řádu a která zní: *„[n]icotné je rozhodnutí, k jehož vydání nebyl správní orgán vůbec věcně příslušný; to neplatí, pokud je vydal správní orgán nadřízený věcně příslušnému správnímu orgánu. Nicotné je dále rozhodnutí, které trpí vadami, jež je činí zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, anebo jinými vadami, pro něž je nelze vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu.* Nicotnost správního rozhodnutí je dle ustálené doktríny i judikatury správních soudů včetně Nejvyššího správního soudu (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2005, č. j. 6 A 76/2001 – 96, který je publikován ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 793/2006 a také na www.nssoud.cz) dána tehdy, pokud jsou nedostatky v pravomoci, v příslušnosti, ve složení kolegiálního správního orgánu, v právním podkladu, v naprosté neurčitosti, nesrozumitelnosti, vnitřní rozpornosti a nesmyslnosti, v absolutním nedostatku vůle správního orgánu, v absolutním nedostatku formy správního aktu, v absolutním omylu v osobě adresáta, v neexistenci skutkového základu, nebo pokud správním rozhodnutím se ukládá splnění povinnosti vedoucí ke spáchání protiprávního jednání (požadavek trestného plnění) či plnění absolutně nemožné, neuskutečnitelné, nerealizovatelné, jak právně, tak i fakticky. Žádnými těmito nedostatky rozhodnutí žalovaného i finančního ředitelství netrpí, a proto nejsou nicotná.

Pro úplnost soud uvádí, že požadavek žalobkyně, aby soud zrušil žalobou napadené rozhodnutí ze dne 21. 12. 2012 i jemu předcházející opravné usnesení ze dne 18. 9. 2012 i dle ust. § 76 odst. 3, odst. 4, odst. 5 a odst. 6 s. ř. s., již ze své podstaty není realizovatelný, když ust. § 76 odst. 3 s. ř. s. je ryze procesním ustanovením pojednávajícím o tom, kdy je třeba nařídit ústní jednání před soudem a že je možnost rušit žalobou napadené rozhodnutí z důvodů uvedených v ust. § 76 odst. 1 a odst. 2 s. ř. s. i při daném ústním jednání, a když ust. § 76 s. ř. s. neobsahuje odst. 4, odst. 5 a odst. 6, neboť má celkem toliko 3 odstavce.

Pokud snad žalobkyně tento požadavek na zrušení předmětných rozhodnutí vznesla ve vazbě na ust. § 78 s. ř. s., ovšem v důsledku písařské chyby v žalobě uvedla ust. § 76 s. ř. s., tak ve vztahu k ust. § 78 s. ř. s. a jeho odstavcům 1 až 6 soud uvádí, že tato ustanovení jsou ryze procesního rázu a tudíž neupravují další důvody pro zrušení rozhodnutí přezkoumávaného ve správním soudnictví, když v zásadě upravují postup soudu při vydání zrušujícího rozsudku.

Na všechny výše učiněné závěry soudu, a to zejména o tom, že napadená rozhodnutí neshledal nezákonná ani nicotná, nemohou mít naprosto žádný vliv námitky žalobkyně, že pro daný případ je klíčový hromadný předpis správce daně k dani z nemovitostí za rok 2010, který žalobkyně považuje za nicotný s odůvodněním, že pokud je nicotný tento hromadný předpis, pak z logiky věci musí být nicotná i všechna na něj navazující rozhodnutí, včetně napadených rozhodnutí. Případná nezákonnost či nicotnost hromadného předpisu správce daně k dani z nemovitostí za rok 2010 nemá žádnou přímou vazbu na obě napadená rozhodnutí ze dne 21. 12. 2012 (odvolací rozhodnutí žalovaného o opravném usnesení) a ze dne 18. 9. 2012 (prvostupňové opravné usnesení), když ta se netýkala dotyčného hromadného předpisu, nýbrž měla toliko přímou vazbu na podání žalobkyně ze dne 12. 5. 2012, které správce daně obdržel dne 16. 5. 2012 a které posléze v přesně specifikované části usnesením odložil pro nedostatek pravomoci k jeho vyřízení, jak již bylo uvedeno shora. Žalobkyně by měla vzít v potaz, že pro daný případ je klíčové, že obě napadená rozhodnutí byla vydána v souvislosti s odstraňováním evidentní písařské chyby správce daně při vyhotovení usnesení o odložení věci, které nemělo s ohledem na svůj jednoznačně vymezený výrok žádnou přímou vazbu na hromadný předpis správce daně k dani z nemovitostí za rok 2010. Žalobkyně by měla mít rovněž na paměti, že obě napadená rozhodnutí v daném případě představují svébytná správní rozhodnutí se svébytným právním osudem, čemuž ostatně koresponduje to, že jsou samostatně soudem přezkoumatelná v rámci správního soudnictví. Z tohoto důvodu soud v intencích ust. § 52 odst. 1 s. ř. s. nepřikročil k dokazování, jak navrhoval právní zástupce žalobkyně při ústním jednání, neboť pro posouzení předmětné žaloby nemělo naprosto žádnou relevanci, když se týkalo hromadného předpisu správce daně k dani z nemovitostí za rok 2010.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti soud vyhodnotil žalobu jako nedůvodnou, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku rozsudku ad I. zamítl.

Současné podle ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku rozsudku ad II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Soud nepřiznal žalovanému náhradu za cestovné k soudnímu jednání, neboť dle soudu je zastupování zájmů žalovaného součástí úřední činnosti žalovaného. Nemůže být k tíži daňových subjektů, pokud využijí svého práva na projednání věci v rámci správního soudnictví, že prvoinstanční orgán, který ve věci rozhodoval, nemá sídlo shodné se sídlem žalovaného. Rovněž nemůže být k tíži daňových subjektů, že stát z vlastního popudu reorganizoval správu daňových orgánů takovým způsobem, že v celé republice je pouze jedna organizační složka, která rozhoduje ve druhém stupni, a tato složka sídlí v Brně. Pokud by byly náklady na cestovné žalovanému přiznávány, došlo by k diskriminaci všech mimobrněnských daňových subjektů, neboť ty by bez možnosti volby soudu, který bude věc projednávat, v případě neúspěchu žaloby musely oproti subjektům z Brna hradit náklady na cestovné pověřené osoby žalovaného k jednání soudu. Soud žalovanému rovněž nepřiznal požadovanou paušální náhradu hotových výdajů ve výši 300,- Kč dle ust. § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb

(dále jen „advokátní tarif“), neboť má za to, že závěry nálezu Ústavního soudu ze dne 7. 10. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 39/13, nelze vztahovat na žalovaného, neboť ho nelze považovat za běžného účastníka řízení. V daném případě se ze strany žalovaného jednalo o výkon státní správy a jeho úkony nikterak nevybočovaly nad rámec jeho běžné úřední činnosti. V dané věci náhradu nákladů řízení upravuje ust. § 60 s. ř. s., zatímco Ústavní soud se zabýval v uvedeném nálezu interpretací ust. § 137 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád. Navíc sám Ústavní soud ve svém nálezu (odst. 46) dává i civilním soudům prostor k úvaze ve vztahu ke každému konkrétnímu případu, zda paušální náhradu hotových výdajů přiznají či nikoliv. Soud tedy uzavírá, že uvedený náleze Ústavního soudu nezakládá právo správního orgánu na paušální náhradu hotových výdajů podle ust. § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Pro úplnost soud směrem k žalovanému podotýká, že právě učiněné závěry korespondují usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, sp. zn. 7Afs 11/2014, ([RS 7/2014](#)), které se výslovně zabývalo náhradou nákladů spojených s účastí pracovníků správního orgánu u jednání správního soudu, přičemž bylo vysloveno, že tuto náhradu správní soud dle ust. § 60 odst. 7 s. ř. s. procesně úspěšnému správnímu orgánu zásadně nepřizná. Z výše uvedených důvodů proto soud žalovanému náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Žalobkyni byl pro toto soudní řízení ustanoven advokát, a proto soud ve výroku rozsudku ad III. rozhodl s odkazem na ust. § 35 odst. 8 s. ř. s. o přiznání odměny tomuto advokátovi za zastupování žalobkyně. Soud přiznal advokátu JUDr. Pavlu Pfajfroví odměnu ve výši 13.404,-Kč, která se skládá z částky 9.300,-Kč za tři úkony právní služby po 3.100,-Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění po 1. 1. 2013 [převzetí a příprava zastoupení - § 11 odst. 1 písm. b), porada s klientem přesahující jednu hodinu - § 11 písm. c), účast při jednání soudu dne 8. 4. 2015 - § 11 odst. 1 písm. g)]; z částky 900,- Kč za tři s tím související režijní paušály po 300,- Kč podle ust. § 13 odst. 1, odst. 3 vyhl. Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. ve znění po 1. 9. 2006; dále z částky 578,-Kč představující ½ náhrady cestovného osobním automobilem za cestu z Ohrazenic do Ústí nad Labem a zpět k jednání soudu dne 8. 4. 2015 při celkové výši 1.156,-Kč, když právní zástupce žalobkyně se téhož dne účastnil i jednání před soudem ve věci žaloby žalobkyně vedené pod sp. zn. 15 Af 148/2013, a z částky 2.326,-Kč představující 21% DPH za poskytnuté právní služby, kterou je právní zástupce žalobkyně povinen podle zvláštního právního předpisu odvést z odměny za zastupování a náhrad, jež byly vyjmenovány. Tato částka bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 8. dubna 2015

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová